

В околността на Козарево има две надгробни могили, в една от които е намерена бронзова ситиула от V–IV в. пр. Хр. На северозапад, край м. *Улищица* (*Улишиница*), на границата с Конаре, има остатъци от средновековна крепост. На юг от нея, на изток от река Улищица, има останки от селище, в което през 1930 г. Н. Койчев е разпознал улица, широка 5 м, основи на сгради и др. По предание това селище е носело името *Улин град* или *Юлен град*. За град със същото име се говори и в предание от с. Гавраилово. Отново по предание на юг от този град, преди шосето, е имало манастир, при развалините на който хората от околните села са излизали на събор – маслосвет, „масла” на летен Св. Никола. В предание се говори и за друг манастир – „Св. София”. Манастирите са разсипани от кърджалии, но, според преданието, ценностите им са скрити в дълбок кладенец.

За заправянето на селото има предание, според което откъм Несебър идват овчари и един от тях, Димо, се заселва на място около изоставена воденица, сега известно като *Димова ливада* (*поляна*), но грабливи птици им вземали агнетата. Те решили да ги проследят до леговището им и попаднали на място със следи от селище, то им харесало и така се поставило началото на селото.

Старото име на селото е *Козос моде*, чувано като *Кос маде*, *Казас мади*. Изказвани са различни предположения за произхода му. В първата част на името се търсят аналози в турската дума *каза* (*kaza*) – ‘пашкул’, или *казас* (*kazaz*) – ‘човек, който обработва сурова коприна’. Втората част се свързва с арабско-турската дума *маде* (*madde*) – ‘материя, вещество’ – оттам *маден* ‘място, където се копае нещо’. Обяснението е, че селото давало данък, определен в пашкули. Етимологията на това наименование трябва да се уточни.

Селото е с предимно българско население. През 1857 г. стихийен порой завлича Средната махала и до днес селото остава разделено от мястото *Влащица*. А селото и реката получават неофициално наименование *Картъч* – ‘разцепен’. Това събитие е породило интересна фолклорна легенда, обясняваща пороя.

В селото битуват много предания за личности и събития. В м. *Цигумилка* преданието сочи седлото на Крали Марко, мястото на цигумилката (цигулката) му, където се е търкалял конят му, и т.н. Предварителни проучвания на мястото отвеждат към старо скално светилище.

Преди Освобождението *Козос моде* е било в Казанлъшка каза.

Районът на селото е място на активно хайдушко движение. В самото село са родени хайдушките водачи Стоян Касапина и Пею Буюклията, действали през първата половина на XIX в. Известен е и хайдутинът Георги Иванов от дружината на Стоян войвода.

През 1830 г. част от населението се преселва в Бесарабия.

След Освобождението селото е в Новоагорска околия. С указ № 462 от 21. 12. 1906 г. селото е преименувано в Козарево. През XIX в. е самостоятелна община, а от 1934 г. е към община Твърдица.

През 1910 г. в селото има 723 жители; през 1926 – 148 сгради и толкова семейства и 914 души; 1946 – 943 жители; 1956 – 1022; 1965 – 1135 жители.